

Nr 70. Landstingets Forhandlinger.

1073

1ste Selsk. af Statsrevisj. Det.

af 1871. 37te Møde. Ordentlig Samling. 1871.

ang. Statsregnsk. f. 1869-70. 1074

ligefrem Kalamitet, naar 3 til 4 Aars Udgifter og Arbejde hos os giver til Resultat et Skib, der er mindre godt, fordi man har regnet feil. — Det ærede Medlem fremhævede dernæst, at jeg dog selv maatte indrømme, at Marinens Teknikere nødvendig maatte føre et Tilsyn med og have Indflydelse paa Skibshyggeriet. Det indrømmer jeg selvfølgelig; men der er dog en overordentlig Garanti imod Feiltagelser deri, at den, hvis Opgave det er at tilvejebringe et godt Skibskrog — et Udtryk, som jeg her bruger i Modsætning til Bepantsringen og Artilleriet — fra sin Side maa antages at ville holde paa, at alle Betingelser for at tilvejebringe et godt seilende og sødygtigt Skib opretholdes ligeoverfor de Dnister, der af militære Grunde gjøres gjældende med Hensyn til Deplacementet af Artilleriet og dets Sikkring i Skibet. Grunden til, at „Lindormen“ og „Gorm“ lide af de Mangler, som de have, er jo netop den, at, medens man havde lagt Planen saaledes, at Overskibet kun skulde veie saa og saa Meget, saa gjorde man, efterat Skibet var bygget, og efterat Deplacementet i Bandet altsaa var givet, Forandringer af militære Grunde, der forandrede Forholdet i saa Henseende, og det var de samme Mænd, der skulde sørge for, at Skibet seilede godt, som ogsaa skulde sørge for, at det var pantsret godt, og at Kanonerne vare sikrede og kunde være af tilstrækkelig Størrelse. Der har derfor ikke kunnet være den Modstandskraft imod uopsyldelige Fordringer i sidstnævnte Henseende, som der vilde være, naar den, der skulde sørge for, at Skibet seilede godt, i Seiltingens Interesse vilde protestere imod forandrede Vægtforhold, som maatte trykke Skibet. Netop den Fordel, som jeg i denne Retning har paapeget ved en anden Ordning, vil vinde i Stykke, naar den militære Side af Sagen varetages af Marinen, medens det: at bringe Skibet til at seile godt varetages af Folk, der ikke bygge et Skib hver tredje eller fjerde Aar, men som bygge 6, 7 à 8 Skibe om Aaret. Dette er,

efter min Mening, den meget store Forskjel, som man — under vore smaa Forhold vel at mærke — vilde opnaa ved at gaa over til en anden Ordning. — Der blev endvidere af det ærede Medlem gjort nogle Bemærkninger om den Tante, som jeg havde udfastet, men som det ærede Medlem iøvrigt syntes mig at udføre en Smule videre. Jeg skal der til kun sige, at jeg jo ikke har gjort noget Forslag til, hvorledes man skulde ordne sig med et saadant Selskab. Det har jeg selvfølgelig ikke indladt mig paa, fordi det er en Opgave, som slet ikke ligger for. Jeg har kun henvist til, at man i denne Sag og i dette Dieblis særlig kunde kaste sin Tante paa et stort Selskab, der formentlig er i Begreb med at staaes her i Landet; Noget, der jo navnlig maatte have Interesse med Hensyn til Spørgsmaalet om Reparationsarbejder. Mit Dniste har det kun været, at den gjorte Henstilling maatte blive prøvet, men derimod slet ikke paa nogen Maade at ville gjøre Forslag i denne Retning.

Madvig: Min Hensigt er opnaaet ved hvad jeg før udtalte, nemlig noget at standse den Fart, hvormed den gjorte Henstilling syntes at ville gaa. Den Bemærkning skal jeg dog endnu gjøre, at, naar den ærede Drøfører talte om Modsætningen mellem vor Marine, der kun bygger eet Skib i 3 Aar, og saa et privat Værst, hvorpaa der bygges 7—8 Krigsskibe om Aaret, da vil det danske private Værst, der skal bygge for Marinen, jo dog ikke komme til at bygge et eneste Krigsskib flere end dem, som Marinen bestiller, altsaa ogsaa kun et Krigsskib hvert 3die eller 4de Aar.

Drøføren: Jeg vil dog henstille til det ærede Medlem, hvorfra han veed dette. Alle andre store private Værfter, baade i Frankrig, England og andre Stater, kunne jo bygge Pantserkibe for andre Mariner, og mit høieste Dniste vilde det være at se, at andre Mari-